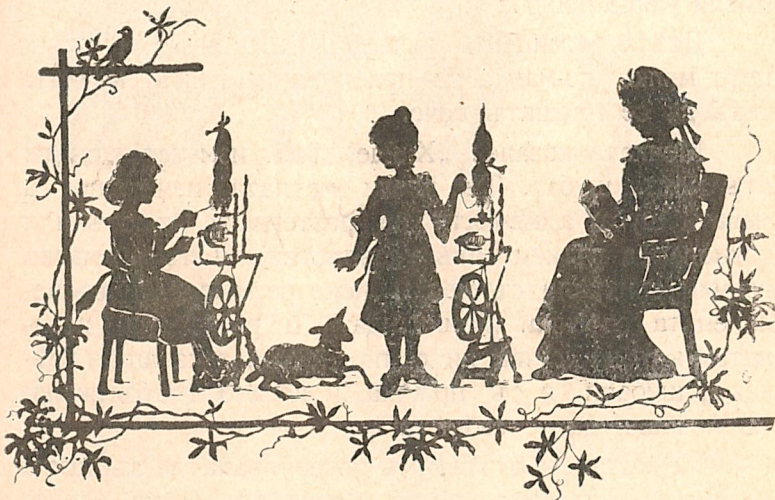

вече знаела, че нищо лошо нѣма да имъ се случи и не се безпокоила.

Бѣлоснѣжка и Розичка тѣй хубаво и чисто нареждали стаичката на майка си, че било приятно да се влѣзе въ нея. Лѣтно врѣме всѣка заранъ, прѣди да се събуди майка имъ, тѣ турѣли прѣдъ кревата ѝ букетъ отъ цвѣтя, въ които имало рози отъ всичкитѣ храсти по полето. Зимно врѣме пѣкъ кладѣли огънь и покачвали надъ него котленце, което макаръ и мѣдно, но било тѣй хубаво изтрито и почистено, че блѣщѣло като златно.

Вечеръ, кога снѣгътъ валѣлъ на парцали, тѣ седѣли около огнището, майката турѣла очилата и четѣла на една голѣма книга, а двѣтѣ момиченца, седѣли около нея, прѣли и слушали. Около тѣхъ, на пода лежало малко аганце, а отзадъ на върлинката седѣлъ бѣлъ гълъбъ съсъ скрита цодъ крилцето глава.

Както си седѣли една вечеръ пакъ така всички заедно, нѣкой почукалъ на вратата.